

der eel ja mee-iinus piimedaks läinud farro tormas tema kannul. Reinowadder mõtles: oot, oot, wen-nile, kui olli täna lorralist meil sūggineb, siis wiin so nahha turrule kus libbe messi sulle ossaks saab. Mattokese aea pärast jöudsid neimad talo õue alla; Messikäppa südda tuksus rõemo pärast; ogga sedva rõemo moondati ruttust libbedals piinal: nõnda ikka ruumalade lootused enamist tuulde ärra lauivid. — Õhto olli fätte jöudnud ja perremees jubba sängi puuhlama läinud. Õue peal seisib üks jäätme tamme-pak maas, wai keokel sisse aetud, misga palku tahheti lõhkuda. Ühhel pool waija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda aja kohhe tähhese pannud, olli nõuls rõtnud kogemata juhtumisest lassjo püda. „Batake, auväart onno!“ ütles ta farrole, „sin linnopu sees on enam mit kui teie föht tarvitab, ja messilased on töid wälja aetud; pistle agga niina ni suggawast kui ial rõimalik sisse, agga oitse en-nast ahnuise eest, et ülleliga ei rõotta, mis wimaks teile waewa teels.“ Messikäp kostis: olge murreta, onnopoe! ma ei olle eesmest fordva linnopu fallal egga ka ni täitmata loom, waid oškan iggaekohhaas parajat mõetu piddada. Sedda ütteldeß pugges ta väning eesmese läppadega prao wahhele, lunni ta körivuni tamme-pakko sees olli. Reinowadder oškas silmapilgul oma lassjo püda, liskus sure waewaga waija pakko seest wälja, mis läbbi praggo finni läks ja farro niina ning läppad näppistise jääwad; siis

naeris ja pilkas ta Mässikäppa pealegi. Üleannetuma onnopoea farivaluse läbbi olli nüüd farro lõmmo wahhel wangis ja ei jöudnud föige rõimo ning wahwusega enam lõksust lahti peasta. Tema sõitles ja passus, urrises, mõuras ja mõmmises kartuse ning wallo pärast, krapis taggumiiste käppa, küündega wihipas maad üllesse ja teggi ni irmsat lärra, et taloperremites unest ärkas, wemla fätte rõttis ja matama ruttas mis õues piddi ollema. Messikäp iggitset sures irmus ja piinas; lõm näppistas lib-bedast niina ja sõrmi; sellepärast liskus ja rebbis ta ramo pärast palko et wallust pesels, ogga kartus ja wallo panni tedda mõurama. Kui Reinowadder näggi et farrol enam peasemist lota ei olnud ja perremees wemlaga liggeniale jöudis, üidis ta foera-ambil: „Austatud onno ja nobri-ißand! luddas läbbalad läiwad? Eks teie tahha sõgi-iſſe püssut wähhentada? Wöeraepo-roog näikse wäggä maitser! Arge sõge üllestiiga, waana fallis! jubba perremees tulleb ja toob teile feelekaetet föhhotäie peale. Pid-dage soppise tood vasto walmis. Taewas sago roga ning jooli teile önnistama.“ Nõnda räkides pistis ta putlama.

Kui perremees farro lõksus leidis, töttas ta sedda-maid förtsi abbi otsuma, kus veel mõningad külla-mehhed ölle-tebi jures istudes maggosast juttu westid. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, farro tapma!“ Üidis perremees: „miño õue peal on üks farro pakko